

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/13/2024 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnému súdu bola 14. mája 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj vyslovenia porušenia čl. 1, 2, 3 a 12 ústavy uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Pôvodní klienti sťažovateľa ako advokáta podali na neho sťažnosť na Slovenskú advokátsku komoru (ďalej len „SAK“) v súvislosti s ich zastupovaním. Na základe tejto sťažnosti plnej vulgarity a osočovania bolo proti nemu začaté disciplinárne konanie. Sťažovateľ sa proti tomu bránil žalobou o ochranu osobnosti, ktorú však súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Co/51/2021, 4Co/52/2021 z 29. marca 2023 prvoinštančný rozsudok súdu v napadnutej časti o zamietnutí žaloby v celom

rozsahu potvrdil. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), sťažovateľ namieta, že najvyšší súd odmietol dovolanie bez toho, aby sa zaoberal jeho vecným základom, napriek tomu, že právna otázka jasne vyplývala z obsahu dovolania, existencia účelovej difamácie advokáta nebola v rozhodovacej praxi vyriešená a bol daný závažný verejnoprávny záujem na ochrane povesti advokáta ako subjektu výkonu spravodlivosti.

4. Vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP sťažovateľ argumentuje, že nebolo odročené posledné pojednávanie vo veci napriek požiadavke jeho právneho zástupcu z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľa a jeho kúpeľnému pobytu, pričom konajúci súd opakovane veľakrát odročoval pojednávanie pre rôzne neurčité a neoverené prekážky na strane žalovaného. Sťažovateľ tiež nemal možnosť vyjadriť sa k novému podaniu žalovaných, reagovať na ich dôkazný návrh, vzniesť námietky proti novej sudkyňi, pričom tieto námietky sú relevantné najmä pri zásade bezprostrednosti a kontradiktórnosti konania. Vzhľadom na rozhodujúci význam skutkových tvrdení v osobnostnom spore mohla osobná účasť sťažovateľa posilniť vierohodnosť jeho tvrdení.

5. Súdy podľa sťažovateľa nesprávne vyhodnotili mieru difamácie, pričom nediferencovali medzi bežnou kritikou a účelovo zameraným útokom s cieľom disciplinárneho postihu a majetkového prospechu. Nevysporiadali sa s otázkou, do akej miery je advokát, ako osoba verejne činná, povinný znášať difamujúce vyjadrenia sťažovateľov adresované výlučne SAK, ak tieto vyjadrenia obsahujú tvrdenia, ktoré boli v inom konaní označené za vedome nepravdivé, a to najmä za situácie, keď zákon vyžaduje kvalifikovanú osobnú integritu advokáta a jeho bezúhonnosť. Súdy tiež neprihliadli na kľúčové dôkazy, napr. rozsudky z iných konaní (12C/224/2012), sťažnosti na SAK, podanie na daňový úrad, trestné oznámenie pre podozrenie z vyhotovenia falošného dôkazu a jeho založenia do súdneho spisu.

6. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že opomenutie predbežného právneho posúdenia veci súdom podľa § 181 ods. 2 CSP nepredstavuje automaticky porušenie práva na spravodlivý proces, ale môže ho tvoriť súhrn okolností vrátane zmeny sudcu a absencie odročenia pojednávania. Predbežné právne posúdenie veci predchádzajúcou sudkyňou bolo v rozpore s právnym a skutkovým názorom novej zákonnej sudkyne, ktorý vyjadrila v rozsudku.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

8. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní. Samotná otázka posúdenia podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (I. ÚS 18/2020). Uvedeným však nie je dotknutá právomoc ústavného súdu chrániť fyzické osoby alebo právnické osoby pred takými zásahmi do ich základných práv alebo slobôd, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

10. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie § 181 ods. 2 CSP, uvedený argument mu najvyšší súd vyvrátil poukazom na účel daného ustanovenia a na judikatúru ústavného súdu a najvyššieho súdu (body 16.5 – 16.8 napadnutého uznesenia), v tomto smere teda nie sú zrejmé žiadne nedostatky, či náznaky svojvôle. Rešpekt k podstate a účelu procesnej normy preto nesignalizuje nedovolený zásah do sťažovateľových práv.

11. Vo vzťahu k namietanému neodročeniu pojednávania nariadeného na 8. október 2020 súdy poukázali na skutočnosť, že žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania bola súdu prvej inštancie doručená 7. októbra 2020, teda deň pred pojednávaním, hoci to bolo nariadené už 13. júla 2020 a kúpeľná liečba sťažovateľa trvala od 24. septembra 2020. V ústavnej sťažnosti síce sťažovateľ kritizuje neodročenie daného pojednávania, ale súdmi uvedené konkrétne časové aspekty nijako nevyvracia dostatočne konkrétnou protiargumentáciou. Predmetná námietka je preto nedôvodná.

12. K namietanému znemožneniu vyjadriť sa k zmene zákonného sudcu z napadnutého uznesenia vyplýva, že táto zmena bola realizovaná zákonným spôsobom, zákonnou zmenou podľa rozvrhu práce súdu v dôsledku rozhodnutia o vylúčení predchádzajúceho zákonného sudcu. K tomu sťažovateľ takisto neposkytol dostatočný protiargument. K uvedenej námietke, ako aj k námietke znemožnenia vyjadriť sa k podaniu protistrany, ústavný súd tiež uvádza, že sa nemôže dať vziať do celkom parciálnych procesných otázok, pričom podstatou napadnutého civilného sporového konania nebola obžaloba žalovaných, či klamali, či podnecovali daňovú kontrolu sťažovateľa a pod., ale preverenie, či obsahom sťažnosti adresovanej SAK bolo alebo nebolo zasiahnuté do osobnostných práv sťažovateľa. Ak súdy nižších inštancií konštatovali, že nešlo o zásah, ktorý

by bol neoprávnený, a zároveň vzhľadom na neverejnú konania bola vylúčená akákoľvek masívnejšia publikácia vyjadrení žalovaných na adresu sťažovateľa, potom je zrejmé, že aj keby bolo odôvodnenie sťažnosti žalovaných nepravdivé, či podnet na konanie daňových orgánov založený na lžiach, neznamená to bez ďalšieho, že došlo k zásahu do práv sťažovateľa žalovateľnému prostriedkami civilného sporového konania. Ústavný súd na to poukazuje preto, že konajúce súdy museli brať zreteľ na daný predmet konania, keď sa rozhodovali, či určité dôkazy vykonajú alebo nie, resp. nakoľko budú dôsledné pri realizácii procesných práv sťažovateľa vo vzťahu ku konkrétnym dôkazom.

13. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ústavný súd po jeho preskúmaní dospel k záveru, že je skutočne málo koncentrované do identifikovateľnej právnej otázky. Sťažovateľ prezentuje všeobecné úvahy o podmienkach nároku na ochranu osobnosti a ak sa vyjadruje koncentrovane k svojej kauze, tak ide skôr o zdôrazňovanie skutkových aspektov, než o právnu argumentáciu, ktorá jediná umožňuje prípustnosť dovolania podaného pre nesprávne právne posúdenie veci. Ak teda najvyšší súd k tejto časti konštatoval, že sťažovateľ nenastolil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a preto dovolanie v tejto časti odmietol ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, ústavný súd nenachádza signály porušenia práv sťažovateľa.

14. K odmietnutiu dovolania pre nesplnenie náležitostí zadefinovania dôvodu prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku ústavný súd považuje za potrebné dodať, že aj keď jeho súčasná judikatúra uprednostňuje materiálny prístup k vymedzeniu dovolacích dôvodov zo strany najvyššieho súdu (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 479/2021), dovolací súd si bez náležitého vymedzenia právnej otázky dovolateľom nemôže túto otázku vyabstrahovať z dovolania sám (II. ÚS 291/2021). Ústavne konformné riešenie vyžaduje, „aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť...“. Sťažovateľ, resp. jeho advokát „preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky.“ (I. ÚS 115/2020).

15. Ústavný súd tak nevzhládol medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru existenciu takej relevantnej súvislosti, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

16. Sťažovateľ porušenie svojich práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy odvíja od porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy.

17. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 1, 2 a 3 ústavy, ústavný súd zdôrazňuje, že uvedené ustanovenia negarantujú fyzickým osobám a právnickým osobám žiadne základné práva a slobody. V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy však ústavný súd chráni základné práva a slobody

sťažovateľov. Prioritne teda v konaní o ústavnej sťažnosti nejde o kontrolu súladu postupov a rozhodnutí orgánov verejnej moci s ústavou, ale o poskytovanie účinnej ochrany základným právam a slobodám sťažovateľov (obdobne III. ÚS 319/2020).

18. K namietanému porušeniu čl. 12 ústavy ústavný súd uvádza, že tento článok ústavy je vstupnou bránou do ústavnej úpravy základných práv a slobôd a ako taký má charakter všeobecných ústavných princípov. Napriek tomu, že je implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemá charakter základného práva a slobody, ktorého ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

19. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu